

העדה למותו של אבישצור

השפה העברית המוות זוכה לשלל שמות וביטויים. יותר אולי מכל מושל אחר. אצט נפטר. "הולך לעולמו". נאסף אל אבותיו. "הולך בדרכי כל הארץ". "הולך בדרכי כל חי". "מוציא את ימיו". ועוד שלל ביטויים.

חלקם של הביטויים נוצרו במטרה לרכך ולעצן את העוצמה והחיצולון שכרוכים עם המוות. וחלקם באו לבטא את העובדה שבאת דרכו של עולם, ולהזכירנו שבאשר לסופיות, עולם כל בני האדם צומח.

אי אפשר לומר נאסף אל אבותיו על אצט כאבישצור שאביו צריק לקבור אותו ואי אפשר לומר ש"הוציא את ימיו" או ש"הולך בדרכי כל הארץ". ואפילו לא להשתמש הביטוי השטורי כל כך "הולך לעולמו" בשעה שכאן על הארץ חיכה לו עולם מלא ברישומים מהנכדים שבה עתה נולדו. הצער על מותו של אצט ההולך לעולמו הסיבה טובה הוא צער של פרידה מאצט יקר ואהוב. אך כאשר אצט צעיר הולך לעולמו. צער הפרידה מתערבה עם תחושות של חוסר צדק ובהרהורי ליבנו קשה לנו שלא לחטוא בתריות על דרכי ה'. הכיזז למה האחד מת הסיבה טובה והאחר נקסף בצמי ימיו ?

אנחנו בני האדם רואים את הקץ מנקודת מבט אחת ויחידה שהיא מניין הימים החולפים מלידתו של אצט ועד מותו. ומנקודה זאת מותם של צעירים אינו עומד במבחן של משפט הצדק ואחזות הצדק.

מקומנו על פני הארץ נראה כי השורף המר והמתעתע המתין בסבלנות רבה עד שהאור יתחיל להאיר את דרכו של

אביסצור ואז עס אליי באחת וזיך וזאי אויסל ארמונות אי
היזק.

אבל אל נטע אל אלוהי ישראל אל רחוק וחנן הוא. אלוהי
היזק והמשפט. ולא הוא שיחורץ עולמות היזק של איפה
ואיפה ואם כן, אלינו בני האדם לקבל את היזק שנלמד מתוך
השלמה ומתוך ידיעה שקולנו מלחמין את רצי חיסולי הקיזין
הנעשים בשמים.

אביסצור האל לעולמו כשהוא בן 16. טיל שהוא הרבה למטה
מתחלת החיים בישראל שמוצת אל 88 שנים ולצאוננו
במותו הוא היצור לשורה ארוכה של בני משפחה שכמוהו
מצאו את מותם בעוצם צעירים.

ואם כבר משפחה... היו למנים בהם המשלשים המשפחתיים
מילאו תדיר אולמות של שמחה. אם אם הצמנים השתנו עז
שביום אנחנו מוצאים את עצמנו נשלשים בעיקר בעיתות צער
ואבל. ומה יכולה להיות המחה טובה יותר לכך מזה. שהשם
האחרונה שבה רחל אסתי ואני פלשנו את אביסצור היתה
השלוש של אבי של עליזה.

הוא חזר אתנו ועם חיים הבן של רינה ממעלה אבומים.
ובדק דיברנו קצת פוליטיקה וכסאני אומר דיברנו אני נזכר
בקול הרק עם הצליל הנעים והבייטני משהו שהיה לו
לאביסצור.

כמו שמיכאל בנו סיפר בהספד. דרכו של אביסצור לא הייתה
סושה בשלמים. היו עם היו לו משרים בחייו. אבל עם כל מה
שעבר אליי הוא תמיד מר על פאסון.

אחת הפנים היצונית שמי שהכיר אותו מקרוב יותר. ידע
מקורה בייטנות הטבעית שאיפיינה אותו כל כך. לא הסלידה

את מה שאולי התחולל בתוכו.

ותוך כזי שאני מצטרף אל הפצילות היה בארשת הפנים של
אביסצור עם איזה חיוך שתמיד היה בעצמות המתנה. לא הייתי
מזכיר את זה כי כשחשבתי על זה חשתי שאולי זה רק אני
שחושב כך. אבל כשרחל התפרצה פתאום לתוך המחשבה הזאת
שלי ואמרה לי ש"היה לו תמיד חיוך על הפנים". הבנתי שאני
לא לבד שחושב כך.

בימים האלה שחלפו מאז פטירתו וכך כנראה יהיה בעתיד
כשאני חושב עליו אני לא רק רואה את צמותו לנעז עיני אני
עם מצמה ברקע את צליל קולו השליו והרעלום.

כשאביסצור נולד הוא קיבל את הבכורה פעמיים. בכור
הנכדים של נונה ובכור הנכדים של אליזה ואם לא זי בכך
הוא עם היה בכור הנינים של סבא רבא יוסף וסבתא רבא
זהרה לבית הכהן סקלי. כן, והוא עם היה הנין היחיד של
לצביתת אחי מסבא רבא יוסף.

אביסצור היקר מי יתן שהאור שרק השליח על פני הארץ יאשיק
ויאיר את צדכך במלוא זוהרו בעולם הבא.

זכרי הפריצה שכתבת אך שבועיים לפני מותך, אינן מותירות
שום ספק שמאקום מנוחתך תאשיק ותפקח עין ותמאור על
יקיריך שבארץ.

נח על מכבך בשלום.